

blevet sat til i den sidste Tid paa Grund af de høje Takster.

Til det ærede Medlem Hr. Rode skal jeg sige, at han og jeg altsaa ikke er enige om den Nytte, Administrationen kan have af en Ret for Organisationerne til at forhandle om tekniske Spørgsmaal. Regeringen er enig med mig i, at det, der er sket under Ministeriet Stauning, ikke er lov-hjemlet, og at det derfor burde ophæves, og jeg synes dog, at det saa vilde være noget underligt, om man skulde tilkalde Organisationerne for at meddele dem, at Retten vil blive ophævet. Jeg har derfor ikke indkaldt til nogen saadan „For-handling“, men Ophævelsen er foretaget, fordi denne Forhandlingsret ikke er hjemlet i Lønningsloven, hvor ellers Hjemmel til Forhandlingsret findes.

Korsgaard: Jeg maa fastholde overfor den højtærede Minister, at den Udtalelse, han nu fremsætter, og som han ogsaa har fremsat ved en tidligere Lejlighed gaaende ud paa, at Takstnedsættelser nærmest vil betyde en forbedret Driftsbalance for Statsbanerne, ikke stemmer med det Materiale, som Ministeren forelagde, da Sagen var til Debat, thi hvis Ministeren den Gang vilde være gaaet ind for dette Standpunkt — et Standpunkt, som jo for saa vidt deles af mange, som jeg allerede har nævnt, f. Eks. af den ærede Ordfører (C. O. Pedersen) og det ærede Medlem Hr. Rode —, saaledes at man virkelig havde faaet den Opfattelse, at hele Statsbaneledelsen var af den Mening, at Driftsbalancen forbedres ved Takstnedsættelser, tror jeg heller ikke den højtærede Minister vilde have mødt den mindste Modstand fra min Side. Thi hvis virkelig den sidste Opfattelse er rigtig, hvorfor i al Verden skulde man saa ikke gaa til Nedsættelse af Taksterne? Det kunde jo da kun være i Banernes Interesse. Men, som sagt, hele Argumentationen, som jo foreligger skriftligt, gaar netop ud paa fra Statsbanernes Side at vise, at Driftsbalancen forringes med 12 Mill. Kr. Jeg kan ikke bringe disse Udtalelser i Samklang med hinanden, og jeg tror ikke, de kan bringes i Samklang.

Ordføreren (C. O. Pedersen): Det ærede Medlem Hr. Korsgaard gik saa stærkt i Rette med mig i Anledning af, at jeg havde givet Tilslutning til Kravet om Undersøgelse af, hvorvidt Kapitalen i Jernbanerne kan afskrives. Jeg tror, det ærede Medlem og jeg diskuterer to forskellige Synspunkter. Jeg har den Opfattelse, at Af-skrivning bør foretages udfra de forandrede

Pengeforhold, vi har nu i Sammenligning med, hvad vi havde, da Banerne blev optaget paa Regnskabet, og dernæst mener jeg, at naar Forrentningskravet bør fastholdes, bør den Anlægs-kapital, der skal forrentes, staa i et nogenlunde rimeligt Forhold til, hvad der kan forrentes. Det er mit Synspunkt. Saaledes vil enhver Forretningsmand blive nødt til at bære sig ad, og det vil Statsbanerne ogsaa være nødt til.

Friis-Skotte: Ja, naar den højtærede Minister begynder med at citere, hvad man har sagt for flere Aar siden, saa kan jeg jo ogsaa citere, hvad den højtærede Minister har sagt i Landstinget for kun et Par Aar siden. Det er jo rigtigt nok, at jeg i 1922 sagde, at hvis man vilde være sikker paa en større Trafik, saa skulde man gaa længere ned med Taksterne; og jeg kunde jo i og for sig have taget fejl, for der er mange kloge Folk, der kan tage fejl med Hensyn til et saadant Skøn. Men jeg kan ikke se rettere end, at Begivenhederne gav mig fuldstændig Ret, for den Takstnedsættelse, der foretoges i 1922, og som kostede Banerne 17 Mill. Kr., gav jo kun en ganske lille Trafikforøgelse, var altsaa ikke tilstrækkelig til at opfylde de Forventninger, som man fra den tidligere højtærede Minister havde stillet til den. Men naar vi altsaa skal citere, saa har jeg her ogsaa et lille Citat af den højtærede Minister. Den højtærede Minister udtalte i 1925 ved Forhandlingerne om det nye Forslag om Forrentningsprincippet, henvendt til det radikale Medlem, der var Ordfører i Landstinget, hvor den højtærede Minister ogsaa kom ind paa Forhandlingerne i 1922: „Det ærede 14de landstingsvalgte Medlem omtalte ogsaa, at Takstnedsættelserne i 1922 ikke just havde virket saaledes, at der var kommet mere Gods og en større Trafik af denne Grund, og stillede sig tvivlende overfor, om den Hjemmel, der nu foreslaas til at foretage Takstnedsættelser, vilde kunne nytte noget. Naar Takstnedsættelserne i 1922 ikke gav noget, i alt Fald ikke saa overordentlig meget, at det kunde noteres, var Grunden den, at Nedsættelserne var generelle, de blev foretaget uden Hensyn til, om det var nødvendigt at give dem for de enkelte Strækninger, de enkelte Transporter. Naar der nu her aabnes Adgang til at give Enkeltmand Takstnedsættelser i Undtagelsestilfælde, er det, fordi de saa kan gives i de Tilfælde, hvor det skønnes at være absolut nødvendigt for overhovedet at faa de Transporter, det drejer sig om, og ad den Vej tror jeg i alt Fald efter min personlige Erfaring, at man vil kunne naa ret vidt.“